

Ča - more - judi

22

OŠ Grohote, Grohote, Šolta 2020

Ča - more - judi
22

Nakladnik:
OŠ Grohote
Grohote, Šolta

Za nakladnika:
Mirela Mijić

Urednici:
Dragana Đurić, školski knjižničar
Mirela Mijić, ravnatelj
Željka Alajbeg, voditelj GKMM Knjižnice Grohote

Likovni urednik:
Bruna Ovčar, voditelj Likovne grupe

Logotip Ča - more - judi:
Anica Bašić, učitelj Likovne kulture

Grafičko oblikovanje i dizajn:
Dragana Đurić

Likovni radovi na omotu:
Bepo Begović: Mačka
2. razred, OŠ Grohote
Nikol Radić: Proljeće
7. razred, OŠ Grohote

Naklada:
400 svezaka

Tisak:
Pronto-grafičke usluge d.o.o.

CIP - Katalogizacija u publikaciji NSK
ISSN 1845-4852

Ča - more - judi

Zbornik čakavske poezije
učenika osnovnih škola
Splitsko-dalmatinske županije
22. pjesnički susret

u sastavu 30. Marulićevih dana
povodom
očuvanja stvaralaštva na čakavskom narječju

OŠ Grohote
Grohote, 2020

*Ipak, Muze,
molim vas od sveg srca,
molim Febe, i Tebe, što si nekoć
mojoj pjesmi svečanoj dao strune
i nadahnuće...*

POEZIJA

Maja Firizin: Ptica, 7. razred OŠ Grohote

OSUDA KRNJI

Ča reć o našem Krnji?
Donija si nan smeće,
Lipost nan uteče,
Korona virus plazi
Odnit će nas vrazi.
Kara bi nan narode,
Započeja ratove.
Voliš beštimat
Krest i deštrigat.
Plastika svugdi nan pliva
A ča je guca
Riba nije kriva.
Bidna zemja Australija
Šume si joj spalija.
Krnjo ti si krivac
Ča se mala dica deru
Na mater i ćaću
Kad in skoči živac.
Finilo je Krnji!
Za sve je kriv,
Kriv ča je i živ!

*Nikolina Jovanović, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

RADOST

Radost tribamo pripoznat
Jer ne može se ona kupit
Nego dobroton zaslužiti.
Možete je pronaći:
U dičjem smiju,
Letu leptira
Pismi mora...
I neka van je jasno
Teško je pripoznat
Jer radost ne više glasno.

*Ana Maraš, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

JUBAV JE MORE

Jubav je ista ka i more:
nemirna, beskrajna,
duboka i tajna.
Kad san sritna
u duši mi bonaca vlada.
Kad san tužna
ka more slana
iz oka suza pada.
Ka i more u dubini
sakrivan duboko u sebi
tajnu prve jubavi
ča je poklanjan tebi.

*Lana Radočaj, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubenkov
OŠ Bol, Split*

DAROVI JUBAVI

Jednog najvažnijeg dana,
U razredu nekom
Malo srce je zamalo prsnilo
Jer je djevojčica rekla: Volin te!
Vrime je jodma stalo
Samo tišina je izbrojila
Dvi najduže sekunde.
Onda se sve pomaklo,
Dica su vikala,
Učiteljica se zaderala: Tiho!
Djevojčica je pocrvenila
Jer je čula: I ja tebe!
Pa se smijala
I smijala
Darovima ljubavi...

*Anja Šušter, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

MENE ZOVU ROKI VE

Tija bi se predstaviti:
Ja san Roko, zovu me Roki Ve
Iden u četvrti be.
A to van je najboji razred na svitu,
Skupija je kvartovsku naj-elitu.
Dobro učin, rješavan sve zadatke
I one problemske iz matke,
Uz to najbrže čitan
To te ja pitan.
Draga mi je škola, ekipa, dobri judi,
Balun, pisma i more
Ča mi uspomene budi:
Ka ono kad san recitira
Na Ča-more-judi.
Svaki dan u meni bude se rime
Ka poslin juga plime
U glavi se smišaju, pa se stišaju
I u pismu se stivaju.
Kad zažmirin vidin se na jedrenjaku
U Nečujmu se veže za bovu.
Judi ! Dolazi van Roko,
Nosi u srcu pismu novu.

*Roko Vrgoč, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubenković
OŠ Bol, Split*

Ella Buktenica: Proljeće, 2. razred OŠ Grohote

PIŠĆANSKO JUTRO

U rano jutro diže me ćaća.
Diži se Sara, riba se vraća!
To što more baca jasan je znak,
pravome ulovu veseli se svak.
Mater se digla i udice veže,
bez njenog truda bilo bi nan teže.
Ispod kaića more se pini,
A za par uri riba je u kužini.

*Sara Pletikosić, 7. razred
Mentor: Ana Bašić
OŠ don Loure Katića, Solin*

PISMA O MUORU

Sidin na katridi kod ponistre,
gledan lipo je vrime, nema ča.
Bez maeštrala, a jidra se bile.
Lipi pogled me začudi svaki put
kad se dignen iz posteje.
Tako je oduvik bilo,
tako će uvik i bit!

*Nina Vidan, 7. razred
Mentor: Ana Bašić
OŠ don Loure Katića, Solin*

MORE

More je lik
za prvu ljubav
i prvu bol.

More ni lažov,
ni lupež.
More je srića
i moment.

More je ka lumbrela,
štiti od nevoje, boli...
More je sunce
Otapa sve nerve,
led u srcu.

More je udica
koja vata sve lipo
u ovome životu na škoju.

*Tonči Cecić, 7. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

VALI

Oni mogu bit
i veli i mali.

Mali vali su
ka mi dica.
Zaigrani, uporni
trkaju se do
žala koji će
prvi donit gušt
fureštima na plaži.

Vali koji su veli,
gredu jedan za drugin
svaki sve veći i jači.
Kad udru o škrapu
nastane ijadu svjetlucavih
kapljica koje zasjadu
ka zvizde na modron nebu.

Ča ostane nakon vala?

Ostane ono malo bile pine
i onaj tihi morski šum.

*Tonći Cecić, 7. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

Luka Brižić: Mačka, 2. razred OŠ Grohote

KAMPANEL MOGA MISTA

U mome je mistu najveći kampanel
koji se diči, buba i zunzi.

On iz dišpeta bubne svako po bota,
a na bot zatrese cilo misto
jerbo bubne silovito.

Kad na kampanel zarominja kiša
batuda zvuka se odma promini, utiša.

Mištani mu petaju roge,
a težaci i vjernici ravnaju se
ko po reloju.

I tako vrime pasa,
godine letidu,
a kampanel i dalje buba.

*Lucijan Brničević, 7. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

NA TERACI

Na teraci pogled
ča bi jude otopia
od sriće.

Kad je bonaca
more svitluca ka milijun dragulja,
ka da su tamo samo za te.

Kad je nevera
valovi plešu, bore se i mire
i svaka kap se čisto vidi.

Na teraci zvuci,
čas poj tice, čas pjev cvrčka
pa sve jedno bolje od drugog.

I kantaju oni serenadu moru
a ono svojim šumom
finije tu armoniju.

Na teraci miris,
slatki miris mandarina
ka da ga možeš okusit.

I tako slatka arija
u sebi ima pinku slanog mora
i mrvu badema.

Na teraci dodir vitra
ča ti tuče u lice
i daje ti život.

Na teraci sjećanja
o onima ča su te doveli na teracu,
o pričama ča su ti ćaća i mater parlali.

O onima ča su te učili
kako vidit, poslušat i ćutit
mirakul ča je na teraci.

*Karmena Jurin, 6. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

DIDOV JUBIMAC

Ka i svakog dana,
moj se dida diže zarana.
U kužinu ide
da otvori ponistru.

Gleda,
nevera se sprema,
a njegov kaić veza
dobrog nema.

Mora dida u porat poći
da kaić sveže
koliko je to
u njegovoj moći.

Putem do porta
šjor Juru vidi,
"Čoviče, kući biži!"

Fermaje didu
da kući biži
jer refuli su jaki
a za uru
može bit da se smiri.

Al' dida mira nema
dok svog jubimca
na sigurnom ne gleda.

*Paola Ković, 7. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

BURA BISNI

U sitne ure
udari u moje misto
zadrma kaiće u portu
i još više pobisni.

Vajat je stala
salbun na obali.
Tiho zazvoni
kampanel od crikve
nevera se sprema.

More se lomi po stinan
kaštiga je stigla
kaleta je prazna
nebo se crni.
Bura ljulja kaiće i grane.

U zoru dišpet proradi
i obasja sunce moje misto.
Kaić sad zaplovi lako
i bonaca zavlada.

*Dora Skopljak, 6. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

DIDOV KAIĆ

U vali eno ga leži
od vrimena načet
ka da spava
didov kaić.

Nima dide,
nima nikog
da ga na more vozi.
Mriže u paučini
zaboravljene leže.
Vesla propadaju
od soli i vitra.
Zaboravljen
čeka ka ozeblo sunce
strpljiv i tužan
uz šum valova
koji ga ljuljaju i
tiho mu govore:
Spavaj mi, spavaj,
kaiću stari.

*Roko Tomić , 6. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

PUSTA KALA

Tužno je arivat
u staru kalu mog ditinstva.
Nî, ma nî više ista.
Nima više one topline i lipote
ča je nekad ovod bila.
Pusti su portuni, prazni kantuni,
nima šušura, ne čuju se dica.
Partija je i šjor Vice,
nima više ni njegove brodice.
Miruje i koltrina na ponistri kužine
stare šjore Domine.
Di je barba Duje balote drža,
sad leži samo stara probužana mriža.
Kurijožasto gledan
je li ko u crikvu gre,
oče li ko poznat šoto volta proč
dok stari kampanel zove.
Opustila je moja stara kala,
samo liti oživi od furešti
ča na kućan zvizdice brojidu
i valiže sa sobon vučidu.
Ne ćutin se više lipo
u svojon staroj kali
ki da duše više nima,
ki da je pola fali.

Renata Vuković, 8. razred

Mentor: Vini Mušac

OŠ Jesenice, Dugi Rat

MASLINA

S ponistre ju gledan
dok mi vitar
tužnu štoriju zbori
o maslini staroj
ča uz more i stine škoja stoji.

Stoji i dišpetno vapor gleda,
vapor kojim mladost u svit gre.
U tuži kampanel i crikva
gledadu sjetno za njima.

I prolazidu dani, miseci, godine,
a maslina stoji ka spomenik,
svidok jednega vrimena
kada su čovik i zemja bili jedno.

*Ante Zemunik, 6. razred
Mentor: Vini Mušac
OŠ Jesenice, Dugi Rat*

Nikol Radić: Proljeće, 7. razred OŠ Grohote

BILI BROD

Bili brod
u uvali se juja.
Vanka nevrime i oluja.

Bili brod
u uvali stoji.
Čeka svoga mornara
da sa njin velin moren plovi.

*Lana Barić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

KAD SI ZAJUBJENA

Kad si zajubjena
sve ti je lipo,
jubav te vodi
u njegovu blizinu.
Njegove oči boje čokolade,
ruke koje ti nose boršu do doma,
usne koje ti pričaju najlipju priču,
zajubjeni pogled,
riči Volin te!,
Ne mogu bez tebe!..
sve je to dio ljubavi.

Zbog toga je svaka ljubav posebna i drukčija
baš ka šta je
i ova moja.

Judi dragi,
kad najдете svoju srodnu dušu,
vidit ćete da ste našli pravo blago!

*Ivana Gudić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

LITO

Lipo je lito
na našem škoju.
Jo se igran s prijama
pa se hitijemo u more.

Na suncu smo
po cile dane
Tako mi brzo
fini dan.

Lipo moje lito!

*Vanda Kežić, 3. razred
Mentor: Tanja Bulić
OŠ Plokite, Split*

MASLINA

Tamo u našem poju
reste jedna maslina,
usadi je moj dida
kad je još bi mali.

Ni potriba
k njoj hodit,
u vik roda daje
ta maslina naša.

Odupire se jugu i buri
sol joj ne smeta,
u vik čvrsto stoji
ta maslina naša.

*Marin Lušić, 3. razred
Mentor: Tanja Bulić
OŠ Plokite, Split*

BONACA U MOJOJ VALI

Sidin na teraci i gledan more.
Od velike bonace spojilo se nebo s morem.
Izgleda kako jedan veliki modri tepih.
Na moru se uvijek ništa događa,
sporo ali se događa.
Ljudi partiju sa svojim brodima
i polako gredu dizat mriže.
Galebi se skupjaju uz naš mul
i kriču od sriće kako ćedu sad dobit koju ribu.
Ja i daje gledam more i uživam u toj lipoti.
Moje more me mami.
More, jo i galebi smo sami.

*Marin Lušić, 3. razred
Mentor: Tanja Bulić
OŠ Plokite, Split*

Antonio Čulić: Mačka, 2. razred OŠ Grohote

KOZA

Kal je doba došlo, jer svemu dojde kraj,
I valo se sa kozon storon rstat
Svi smo naricali, jerbo smo znali
Da će naša koza poč dreto u roj.

Bidna je veleti nevoje pritrpila
Majko je stinčic u kopita zadobila
A svaku je primučala
Na nijednu se ni ušpiritala
Po redima trudna, iznemogla, skokala
Kroz trnovito poja cotala
Somo da bi namin pomogala
Koko god je veće mogla - je orcala.

Jerbo je znala da mlika va da bude
Za ove puno droge non jude
A svo smo je olreda gledoli ko moći
Ko da nan je dil fameje, ko svoje oči.
Ćutila je s namin i trud i muku
U nevoji našon dola je uvik ruku
Da dica zdravo restu i ne budu glodna
Za vrime ol krisa i u jutra hlodna.

Trpila, mučala, priskokala gomile
Po studeni gazila i iškala brsti
Propuntovala se koko god je mogla
Ma uvi do mejoša jer u šćetu ni hodila
Ko da je znala da bi nas nesrića indivinala.

Svako je godišće izlegla po tri
Pari da je izračunala
Da vajo namirit i popa i likora
I tukalo je još na dvo tri mista olnit dora
Jer krejuncu učinit, a doma ča ostane!

I danas često misal mi se vraćo
Na našu dobru kozu i njezinu nedaću
Jerbo nas je bidna puno zadužila
Olhronila fameju i zdrovje nan pružila

Po mi onda nikako ni jasna jelna stvor
Kal se nikor na nikoga najidi
Ala kad mu reče da je tovor
Ali kad reče da je koza
Zaral čega bi se čovik tribo uvridi?!

*Ketrin Jerčić, 7. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

SNIG U MOME MISTU

Kroz caklo od ponistre gledan
Virovat ne mogu
Snig je pa
I u mome mistu.

Konkulala se maslina
Nosi teško brime
Kala je jušto bila
Propju je studeno vrime.

Bidna baba trče
Da je ne zamete,
Mularija čini berekinade
Mir joj remete.

Tice su se sakrile u ponaru
Šoto balature moga dide
A judi gredu bilinu da vide.
Gren vanka i ja vižitat ča jema
Jerbo u nas nikad sniga nima.

*Leona Akrap, 7. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

BURA

Svaki don u more gledon.
Sidin na klupi cili don.
U stine bura tuće ka tuna u srdele.
Kroz kale šetan ja ka prdac po gačima.
Doša san doma u 5 uri.
Pa san iša opet na more
Di je bura tukla ka Torcida.
Ni me zanimalo to će lupa,
Nego to će je tuklo stinje i činilo never.

*Duje Jakšić, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

DALMACIJA

Miris mora i nevere vitar donosi
Val me sitija na nju moju Dalmaciju.
Ča je činidu povr svega moje sunce
Moje riči, pisme, sve lipote moje Dalmacije.

Dile nas daljine ovega mora
Nek mi puten dušu grije pisma tvoja
Lipa rič i dišpet izliči bol
Kad se tornan da guštan u lipoti tvojoj.

Moja Dalmacijo, lipi moj čakavski kraju,
A ča mi fališ!

*Ivan Klarić, 6. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

ŠTORIJA O VITRIMA

Meštral

Lagan san vitar ča kroz kale puše
Dojden ka spas u litnjim danima suše.
Dobar san za idrit na moru
I zato me meštral zovu.

Bura

Vitar san jak,
u puhanju prvak.
Jeman forciju orkana
triba se dobro obući i fudrat tih dana.

Tramontana

Vitar san studen i suh
Skalajen se sa planina ka duh.
Od žala valovima idrin
I praćen san vremenom vedrin.

Jugo
Najjači san na otvorenon moru
I još me južina zovu.
Škurin san oblacima praćen i kišon,
Tad ne dolazin naglo nego sakrito.

Sritan je čovik ča na ovin vitrima burdiža
Infišan u Dalmaciju u kojoj je odrasta.
Njezinih gracij i force uvijek će naći,
U svim fortunalima znat će se snaći.

*Stela Lončar, 7. razred
Mentor: Ana Alujević Grgas
OŠ Pujanki, Split*

LITO

Kad to vrime dojde
Meni sva tuga iz srca pojde.
Dok se dica u moru banjaju,
Galebovi nebom lutaju,
Dok moren gredu brodi,
Val stine lovi.
Nakon ča meštral puhat pristane
Meni srce od tuge stane.

*Luka Miletić, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

SKULA

U njoj bit će lipo
Ka prvaš greš u nju na slipo
Sve ča se uči u životu triba ti
U njoj ćeš sve bitno naučit
Kad si je završia
Skužit ćeš da se tamo nisi mučia
Jude od tamo zaboravit nećeš
Sićat ćeš ih se di god kreneš

*Tamara Rajić, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

ŽIVOT JE MORE

Moje misto je odma do mora,
Tamo je najlipje dok je zora.
Velika je more buža,
Lipše vonja nego ruža.

More je Jadransko jedna dubina,
Gladat ga je milina, milina.
Kad od mora zauvik oden ja,
Mom životu tu je kraj.

More je najveća lipota,
Nikad ga neću istirat iz mog života.

*Stipan Roguljić, 5. razred
Mentor: Antonija Bezić Radman
OŠ Pujanki, Split*

Josipa Blagaić: Proljeće, 5. razred OŠ Grohote

PRAMALIĆE PUNO KOLURI

Volin ka' cvitaju 'jubičaste 'jubičice
i ka' čujen cvrkut malene 'tičice.

Volin ka' prolitno sunce teplo grije
i ka' mi se visibaba sla'ko smije.

Lipo me pramaliće zove van,
partija je zimski sivi dan.

Poletite dičice mila,
raširite svoja ditinja krila.

Čeka vas pramaliće puno koluri,
sritni guštajte u lagnjoj monturi.

*Lana Bulić, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

SEKE

Lip je život,
u srići je stvoren
za mene
i tri sestre moje.

Tonka je naša srićica mala,
stara tek misec dana.

Kad mater u dućan pođe
i ostavi mene,
brzo se nađen
kraj posteje njene.

Kad nareste ona,
jemat ćemo jednu nit,
jerbo ja i ona
najboje seke ćemo bit.

*Marija Čalušić, 2. razred
Mentor: Nives Petričević
OŠ Trstenik, Split*

ZEM'JA DIDA MOGA

Dalmacijo, zem'jo dida moga,
sve si dala ča si mogla.

Trude i muke naroda izmučenoga
darivala si vikoviman
lipoton lica svojega.

Dalmacijo, zem'jo masline i vina
ti si nama nada i sudbina.

Ne ćutin se lipo Dalmacijo mila
ka' u tvomen krilu
beštinja se čuje,
nikor ovod to ne voli
i ne daj bože do ušiju sv. Duje.

Volin tvoje kalete i kale
ča u njiman s dicon igran franje.

Ovod se ćutin lipo
jerbo si me vezala
u svoje krilo.

Za svu lipotu ča mi daješ
na rišpet ti, Dalmacijo, bilo.

*Ava Mihovilović, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

PRAMALIĆE NAN DOHODI

Bili oblak nebon plovi,
a zvoncin svojih zvonon zvoni.

Sunca se zrake zlate,
doklen o'profuma 'jubičica cvate.

Visibabe i drugo cviće vonjaju krasno,
zima biži, to je sviman jasno.

Božja ovčica, bubamara mala
na žuton cvitu se odmara.

Čele sla'ki med činidu
da ga dica ča prin pojidu.

Kolurani leptiri arjon letu,
a pauci svoje mriže pletu.

I još puno tega pramaliće jema,
a najlipja je vika dice po kaletama.

*Andela Nevistić, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

Marta Pavić: Mačka, 2. razred OŠ Grohote

PEŠKARIJA

Jutro je.
Galebi se
po vali
uskomešali.

Gre brod
pun ribe,
iz broda
se cuje:
„Ribe, ribe, ribe!“

Svit tarci
put peškarije.

Na peškariju je
red do vrot,
teško da će
svi ujut.

Niko kilo,
kogod dvo,
dok je doša
red na mene,
u kašete
ni bilo
ni jelne sardele.

*Luka Penić, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

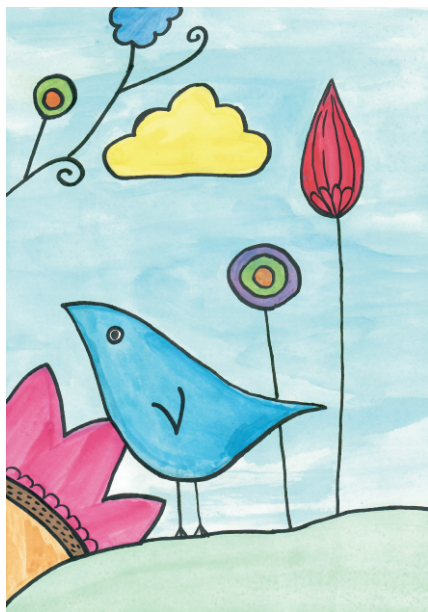
NAŠ ČOVIK

Naš čovik je čovik od mora,
ruke su mu ko masline kora.
To je čovik koji se diže rano,
čovik je to koji rodi stalno.

Čisti konobu, vino radi,
muze kozu i lozu sadi.
Pivo, pere, čisti, radi.
to je naš čovik, jer se vode rodi.

*Tonka Matulić, 6. razred
Mentor: Stipan Šandrk
OŠ Vladimira Nazora, Postira*

Dječji Pričigin

Jitka Tancikova: Ptica, 7. razred OŠ Grohote

BILA SAN TUŽIBABA

Pošla san u priši u skulu i uletila u neku viku, tuču, svašta je bilo. Nastavilo se i u razredu. Učiteljica taman šta nije došla. Uzela san teku i sve ih zapisala. Kad je ušla učiteljica svi su umukli i čekali šta će sad bit. U meni se sve izmišalo: oću li mučat ili špijat? Ali kad san vidila da su svi počeli lagat o tome ko je kriv, digla san se i stavila isprid učiteljice svoju listu.

Čita ona: Toni je čupa Marina, Bartul je lupa Tonija, Ivano je zapinja nogu Bartulu, Marijeta i Hana su šarale ploču, Josip je zavija ka sirena, Leon je gura klupe, a svi su drugi vikali. Učiteljica je bila ljuta. Mislila san da će me pohvalit, a ona je samo rekla: Onda Nikolina, samo si ti bila dobra? Svi su me pogledali jer su znali ka i ja da nisan baš za pohvalit. Izgužvala san papir i pocrvenila. Sad ću par dana slušat kako govore: Špija, špija...

*Nikolina Jovanović, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubekov
OŠ Bol, Split*

JUBAVNA ŠTORIJA BAKE ANKE

Pričaju judi da je u našoj ulici živila davno neka baka Anka, kažu puna šoldi, ali štufa svega. Cili dan bi gledala televiziju ili čitala novine. Držala ih je naopako i svi ča bi je došli vidit bi joj okrićali novine. Onda bi se najidila i ča je bilo najsmišnije, kad bi je pitali da pročita sve bi pročitala točno.

Vrimenon je izgubila voju za govorit, jist i pit. Stalno je grintala da nema dila tila ča je ne boli i da oće smista umrit.

Kad je došlo vrime od maškara njen sin se sitija kako će je razveselit. Obuće on stari veštit, stavi kapelin i brke, uzme šćap pa joj ode u vižite ka niki - šjor Tonko. Odnese joj kafu, pa joj sve begenaje da bi se uliza. Baka Anka od sriće skoro ozdravila. Jedino je morila nesаница jer je stalno čekala kad će opet doć.

Ćutila se sve mlaja i judi su joj se činili boji, a vrime lipše. Ma, divota, svi sritni!

Bilo bi sve lipo finilo da jedan dan nije po kući stala tražit svoju vinčanicu, nove postole i duge bile gvante. Prikopala je sve škafete i armerun. Deboto joj je pa kolap. Toliko je pošempjala od ljubavi da je šjor Tonko mora pod hitno nestat. Baki Anki su rekli da je šjor Tonko iša na niki vijadž. Sad van je sigurno žaj, ali ne sekirajte se. Baka je jemala sklerozu pa se sve manje sićala šjor Tonka.

Eto, čovik može ostarit, može umrit, a jubav - nikad. Ona je svugdi i zauvik!

*Leona Težulat, 4. razred
Mentor: Blanka Ljubekov
OŠ Bol, Split*

Josipa Blagaić: Proljeće, 5. razred OŠ Grohote

PRIČA O VILAMA I KONJIMA

Jesu li vas ikad zanimale pripovijetke vaših baka i djedova? E, pa mene jesu. Zato ja za vas imam jednu jako istinitu priču.

Ne mogu skroz tvrditi da je istinita, ali ja vjerujem svojoj baki. Baka mi je naizgled ispričala jednu pripovijetku u kojoj se govori o prelijepim vilama i par konja.

Dakle, u bakinom selu bio je jedan seljak. Držao je ranč i imao svoja dva najdraža konja kojima se jako ponosio. Ti konji su imali nagrada na pretek, bili su stvarno jako posebni. Onda se u selu pročulo da prelijepe vile s dugim plavim kosama krađu baš te posebne konje i navodno ih nikad ne vrate. Taj seljak bio je jako zabrinut. Molio je danima i satima da mu te vile ne oduzmu konje bez kojih nije mogao i koje je jako volio.

Jednu večer na to selo spustila se gusta magla. Kad odjedanput pojave se vile ljepše od sna. U dugim bijelim haljinama, a sve plavih očiju. Začula se strašna cika konja i seljak se probudio. Navodno je, kako on kaže, vidio te vile, ali su ga one ošamutile i uzele mu njegovo najveće blago. Njegove konje. Od jada nije znao što će. Cijelu noć je u suzama vapio Božju milost da mu ih vrate.

Kao i svako jutro, i to je jutro seljak otišao do štale iako je znao da konja nema.

Ali gle čuda, konji u štali na svom mjestu, ali ljepši nego ikad. Grive su im bile ispletene u pletenice. Seljak je jednostavno ostao bez teksta. Odmah je otišao do svojih prijatelja i susjeda i ispričao im što se dogodilo.

Ta zanimljiva zgoda sačuvala se i do dan danas i prenosi se s koljena na koljeno.

*Pavla Carević, 7. razred
Mentor: Vanja Sokol
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

DUH POKONJEGA UČITEJA

U vrime kad je moj dide bija desetogodišnjak umra je učitej u mome mistu. Stari judi su tad govorili da se duhovi pokonjika na večer šetaju.

Padala je kiša, a dide se vraća iz glazbene škole. Odijo je makadamon prima kući. Vraća se, vraća i svako deset metara okrića da vidi je li ga prati pokonji učitej, radi starih priča.

Prolazija je priko potoka i poskliznija se. Nešto ga je uvatilo za kaput i povuklo. Pokuša ga je uzet nazad, ali ga je to čvrsto držalo. Brže boje je krenija kući. Trča je ko navijen. Odjedanput je vidija čovika kako ide prima njemu. Pošto je ima klarinet u ruci, čovik je mislija da ge neko nagoni sa puškon. Dide se pripa čovika, a čovik dida.

Kasnije se pričalo da po mistu operiraju lupeži, a to je bija moj dide sa klarineton.

Napokon je doša kući. Odma je oša do svoje babe i reka da mu je pokonji učitelj uzea čaćin kaput te da ga nije moga uzet nazad. Cili pripadnut, kako bi svako dite bilo, počea je plakat babi na rame. Odma u zoru je odvea na to misto da vide di je učitej i kaput.

Kad su došli kraj potoka vidili su da je kamen pričepija kaput. Uzeli su kaput i ošli kući. Dide je svatja da se nikakvi duhovi ne šetaju po noći niti da se ima čega plašit.

*Paulina Filipović, 7. razred
Mentor: Vanja Sokol
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

NEVISTINA STINA

U Brelima se pričalo da je bila jednom jedna lipa divojka negdi "odozgo", iz nekog sela "iza brda". Ta se divojka zaljubila u jednog mladog Primorca, no njezina mater nije tila ni čut. Bila je kontra toga jer ni za živu glavu nije tila da joj se čer uda za nekoga koga ona nije odabrala, a pogotovo ne za nekog siromašnog Primorca jer u to vrime Primorci su bili teška sirotinja koja je živila od ribarenja i prodavanja soli u kašetama po pazarima u Zagori. Divojka i Primorac su se ipak odlučili vinčat, pa je divojku mater ispratila teškin ričima: "Čeri moja, kad je tako, kada ugledaš more, dabogda se skamenila!" Usprkos tim strašnim ričima svoje matere divojka i Primorac odlučili su imati pir. Ali kad su se popeli na brdo iznad Brela, blizu di su ostaci francuske ceste, vesela se povorka pritvorila u kamen čin je cura ugledala more. I danas se tamo vidu neki skamenjeni ostaci svata poput konja s mladencima, mladenkin vel koji jon je skinila bura, a judi tamo vidu i cilu povorku koja je išla za njima. No kako je borovina naresla, triba se dobro gledat kako bi se pripoznale te stine koje su ukleti par i njihovi svati.

*Adrian Dujam Jakir, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

PRIČA O ŠAKANU

Šakan je izvorno ime najpoznatijeg kamenog simbola Brele - Kamena Brele. Svi znaju za tu prirodnu lipotu i sve do početka 20. stoljeća judi su je nazivali Šakan. To ime su nadili zato što je u tom dilu Brele bilo prirodno stanište sredozemne medvidice koja je danas skoro izumrla vrsta. Iako je narod njojzi nadijo razna mitska imena, naziv Šakan je bilo najučestalije. Zbog nepoznavanja ove vrste sisavca stanovnici Brele koji su je vidili dali su joj nadimke "morski čovik" ili "morski fratar". Imali su stra od ovog bića i tirali ga uzvicima ko što su za primjer: "Buuu Šakane!" ili : "Odni't će te Šakan!". Takve su uzvike govorili i maloj dci sa namjerom da ih odvrate od toga da sami iđu na more, da se ne bi dogodila neka nesrića. Svaki put kad bi sredozemna medvidica izašla iz mora, judi bi se plašili jer nisu znali da ona mora izranjat da bi uvatila zraka nego su mislili da im želi naudit. Nakon što su je počeli vatat ribari, sredozemna medvidica je ošla iz Brele tražeći zaklon i miran život, a iza sebe ostavila ime današnjeg simbola Brele i hrvatskog turizma. U zadnje vrime svakog lita na početku osmog miseca u Brelin se prid hotelon Soline organizira festival muzike koji se nazvalo Šakanon u čast naše medvidice. Ovog puta se dci u mladost ne tira od Šakana, nego ji se zove da dođu na Šakana.

Marta Juričić, 6. razred

Mentor: Gorana Babić

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brele

Ella Buktenica: Mačka, 2. razred OŠ Grohote

DITINSTVO NA ŠKOJU

"I ova šetemana je svršila", kazala je nona sva uspuvana, crjenih obrazi i potna čela, "Nedija je, vaja poč na misu, vrime je zlamenovat se." Kokot je zakukurika ko pravi gazda sa velike stine. Kokošice su znale da je vrime za leć.

A ja bi, kad bi none zamakla za kantun stare konobe, brže boje vazela sić - oni šta je na sebi ima graorasti špag ća je nekad bia ular našeg tovara Ačka. Otrčala bi do kamene gustirne, otvorila stari ruzinjavi pokriv i zapula vode. I sad još čujen zvonjavu latenog sića kako lupa od bande duboke kamene rape. Eeee, to su bili gušti. Napit se iz velika sića, a nakon toga umit se studenom vodom.

Kad bi se nona vratila doma, teplila bi mi mliko u malomu potiću, a vonjalo bi sve do dvora i daje. Ti bi me vonj dovuka u kužinu. Najdraže bi mi bilo leć u postēju i priko ponistre gledat u daljinu. I sad se spominjem kako se more caklatilo pod misečinom ko lustre najlišpje ribe, a onda kad bi zaspala, ko za dišpet zareva bi naš tovar Ačko ka da mi želi kazat "Samo ti spi, ja san tu za spokoj tvoj."

Sve šta je lipo, kratko traje. Ko i noći škoja mog umotane u lancune luštrane, opivane pismom zrikavaca i probuđene zvonjarinom midenim.

U kantunu kamare stoji i sad stari drveni kantunal ko vječno utočišće zvonjarina tog i prkosi vrimenu da se ne zaboravi.

*Lukrecia Šodan, 7. razred
Mentor: Vanja Sokol
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

LEGENDA O VJETRU

U davnoj prošlosti bila su četiri brata. Bura, Tramontana, Maestral i Jugo. Jugo je bio najmlađi brat. Tramontana je bio najstariji brat i ostala dva brata su uvijek bili bliže njemu i uvijek poslušali svaku njegovu zapovijed. Jugo je bio mekog srca dok su ostala braća bili vrlo okrutni vladari. Seljaci su bili kao robovi. Radili su po cijeli dan i cijelu noć. Tko ne poslušati zapovijed bio bi otpuhan od strane trojice braće. Jednoga se dana sve promijenilo. Bila je zima. Jedan je starac, skroz izmučen, rekao da više ne može izdržati ovaj napor. Tramuntanu je to jako razljutilo. Taman kada je išao otpuhati starca, Jugo je zapuhao prema njemu i on je odletio u zid. "Držite ga!" uzviknuo je. Jugo je krenuo u bijeg, ali su ga braća uhvatila. Jugo je bio protjeran po jakoj mećavi. Ubrzo je pao u nesvijest. Kada se probudio bio je u kući neke vještice. "Ja sam Ružica," progovorila je, "našla sam te na snijegu skroz promrzlog, imaš gripu, odmaraj se."

"Ja sam Jugo, jedan od četiri vladara. Braća su me protjerala jer sam se smilovao nad starcem. Želim pomoći svom narodu. Hvala ti što si mi pomogla."

"Pomoći ću ti jer imam točno ono što trebaš!" rekla je.

Nakon tjedan dana njegovanja i izrađivanja napitaka, Jugu se malo smanjila temperatura, ali je još uvijek bio bolestan. "Moj narod me treba, gripa je oslabila, daj mi taj svoj napitak," reklo je Jugo.

"To ti ne bi bilo pametno, jer može ostaviti neke posljedice.."

"Samo mi ga daj!" prekinuo je.

"Ako baš hoćeš, evo ti, ali uz njega moraš ponijeti ovu kuglu. Kada iskoristiš svoju moć, njihove će duše ući unutra."

Jugo je pozdravio Ružicu i otišao do dvorca. Na putu do tamo popio je napitak. Osjećao je kako mu snaga prolazi tijelom. Ušao je u selo. Jedan seljak ga je vidio i javio to trojici braće. Oni su se šokirani spustili u selo malo niže od dvorca. Jugo je braću samo pozdravio i počeo koristiti svoju moć. Odjednom je samo postao duh, pa je nedugo zatim nestao. Tada se osjetio lagan povjetarac. Seljaci i braća su strahovali. Odjednom je iz smjera Juga dolazio ogroman val vjetra koji je proletio kroz selo, opustošio sve osim kuća i pretvorio braću u duše. Ostali su se seljaci bili zatvorili u kuće, dok su se oni koji su ostali vani razboljeli. Jugo se pojavio u obliku duha i pokupio duše svoje braće. Sav izmučen krenuo je prema dvorcu. Za njim je krenula velika povorka seljaka. Kada se popeo na vrh i došao do prijestolja, pao je i razbio kuglu. Duše su se razletjele svaka na svoju stranu i počele puhati lagani povjetarac iz tih smjerova. Nedugo zatim i Jugo umire. Njegova velika duša se razdvojila i otišla prema drugoj strani. Iz tih smjerova su isto puhali povjetarci. Te povjetarce su ljudi nazvali: Jugo - kao najjače i njegove podanike Levant, Pulent i Lebić. Ljudi su u čast Jugu napravili kip ujedno i spomenik kao znak zahvale za slobodu. Jedne noći je vještica Ružica posijala svoje čarobno sjeme iz kojeg su izrasle ruže koje su se naginjale na stranu u vezi s vjetrom koji tada puše. Od tada je nastao izraz "Ruža vjetrova". Zapamtite, idući put kada bude puhalo Jugo i kada vas budu boljele kosti, sjetite se ovog događaja.

*Grgur Vrcić, 6. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

PRIČA O POTOPJENON GRADU PELEGRINU

Bija jednom davno grad kojega su zvali Pelegrin. On je bija kod Vruje blizu Brela. U njemu bilo svakakva blaga, srebra i zlata. Judi su bili imbeni i činili zlo jedni drugima, napose sirotinji kojoj ni koru kruva nisu tili dati. Poradi toga jednog dana Pelegrin je posta proklet i nakon velike nevere je potonija u more. Pelegrin bi se moga vratit kad bi tili da se Pelegrin vrati, ka šta je i bija, ali morali bi nešto učinit. Legenda kaže da na Božić točno u ponoća iz mora iziđu princ i princeza u kočiji na lipin, bilin konjima. Pelegrin bi se moga vratit kad bi neko ka se tamo nađe u točno to vrime i točno na ti dan princu doda uže od konja da vrati potonuli grad Pelegrin i da sve bude ka šta je i prije bilo. Brejani nisu zaboravili na potopjeni Pelegrin već ovu legendu prinose svojon dicit i unučadi sa kolina na kolino da nikad ne ode iz naših sićanja.

*Agata Zelić, 6. razred
Mentor: Vanja Sokol
OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela*

Nikol Radić: *Proljeće*, 7. razred OŠ Grohote

ČA SE DOGODI U VEGASU, OSTAJE U VEGASU

U mom razredu uvek ima šale, ali i teških vrimena. Najteža vrimena su ispiti iz Biologije. A sad, batude!

Josip je na ispitu napisao da je plod hrasta katrida. Na satu engleskog Angelo nam je pripovida kako su se meštrovici njegova oca jednon vidile crvene mudante. Na drugon je satu Nikol činila fintu da je košarkaš, a mi smo mislili da glumi kurata koji blagosilja.

Bilo je tu još puno batudi i nevoja, ali ča se dogodi u Vegasu, ostaje u Vegasu.

*Tonći Cecić, 7. razred
Mentor: Damira Piplica
OŠ Grohote, Grohote*

ŠOLTA NAS DOPALA

Čuli ste za ono: "Šolta vas dopala!"

Pa judi moji ovako je to bilo.

Ja ka dite, a fala Bogu još uvijek san dite, zavolila san moju Šoltu, moj mali otok. Ali moja mama našla je posal kod likara u Splitu i naravno partile smo u grad. Ni u gradu mi ni bilo loše, ma s ponistre uvijek san bacala pogled na moj mali škoj. Falili su mi baba, dida, barba Žele, moja maška i stara kenja barba Šime. Svrimenon sve mi je u gradu postalo teško. Mamu san stalno gnjavila. Nisan tila odit u vrtić, smetala mi je buka auti, cili gradski šušur. Svud oko mene nepoznati judi. Nikoga nisan mogla pozdravit ka u mome malome mistu. Kad bi kome rekla: "Evala" svi bi me blido gledali i pitali se ča je ovoj maloj. Više mi ni sladoled ispod ure nije bi po voji.

Jednega dana prin skule rekla san materi: "Čuj jube, ja oću na se oli ću ti umrit u vemu gradu. Oću da mi baba Milka friga pršurate, a dida frišku ribu baci na gradele. Oću ić u malu skulu u isti razred s mojin Lorkom." To van je moj rođak, ako niste znali. "Oću da gren ulicon i da me svi fermavaju: "A di ćeš ti, mala!" Oću se igrat u svon dvoru i liti se kupat u čistome moru."

A jadna Mare (to vam je moja mater), a ča će činit... Skupila našu valihu i prvim vaporon za naš škoj.

Judi moji, tako me je Šolta dopala. Ni mi ža... Ne mogu ja bez nje.

Sad san ja na mojoj Šolti, a mama Mare putuje i po buri i po neveri vaporon do grada. I mojoj srići nima kraja...

*Tončica Mravak, 3. razred
Mentor: Jasminka Škeva
OŠ Grohote, Grohote*

BAGAJI

Portila naša nona pud Zagreba. Počela se paričovat misec don prin! Napunila je svoja četiri vele borše i dvi valiče na kola ča ih je bila posudila od suside. Od one suside sa kojón uvik pije kafu, ali kad je potriba zno se i pokorat.

Došo don od partence. Trajekt je bi u jednaste ipo, a ona ih je već u osan urih počela stivovat po dvoru. Jo san se jušto probudi i izošo na teracu. Probudi me niki šušur koda traktor pasoje nimo kolu u jematvu. Zato son i izošo na teracu, a ono ni traktor nego ona poteže valiče.

"Nona oču ti jo pomoć?" piton je jo. "Ala more, sokole!" govori ona i otpuhuje. Gledon jo te borše i penson: "Baš se nona seli u Zagreb kad je paričala toliko bagajih? Ča će joj toliko tega, a gre somo vidit Stipeta?"

"Nona, kako ćeš sve to nosit, nis hubotnica, imoš somo dvi ruke?" piton je jo. Nona meni odgovora: "Ko nosi, tin ne prosi, moj sokole!" Gledon jo i penson kad gremo pud Zagreba sestra, mat i jo sve stane u jednu velu valiču, a ne prosimo jer ne nosimo puno. Ma isto me mučilo kako će to ona soma nosit pok son je i to pito. Nona mi je rekla da će ti se uvik niko noć za pomoć nosit bagaje, a pogotovo prijatej. "Život činidu bagaji, sinko moj! Ni ih uvik lako nosit som, ali zato je lašje kad ih podiliš sa nikim" rekla mi je na kraju.

Nison baš sve kapi ča je rekla, ali son nauči da tuko pomoć nosit bagaje kakovi god oni bili.

*David Galić, 5. razred
Mentor: Ivana Belić Mustapić
OŠ Jelsa, Jelsa*

PRVO ŠKOLSKO GRUDANJE

Jednega ladnega zimskoga jutra krenila san u skulu. Bilo je toliko ladno da mi se voda iz boce zaledila. Puten san srela niku dicu ča su jih matere zamotale u pustu robu da su parili sarme.

Ja san na sebi imala džemper, kapu, šal rukavice, čizme i debelu jaketu. U svemu tome san se jedva micala. Na leđima san nosila onu tešku torbetinu... jedva san došla do skule.

U razredu nan je meštrovica rekla da izvadimo matematiku i da ćemo danas učiti kako nacrtati pravi kut. Taman da ćemo početi pisati, kad Roko iz zadnje klupe zaviče: "Snig! Vanka pada snig!"

Nismo mu tili virovati pa nan je reka da se uvirimo sami. Pogledali smo meštrovicu da vidimo šta ona kaže na to, smimo li se digniti i početi do prozora. A naša meštrovica obožava snig i svake zime čeka kad će pasti pa je i ona bila znatijeljna. Svi smo se, skupa s njom, nabili na prozore i pogledali vanka. Prozori su se zamaglili, ali smo mogli vidjeti bile pahuljice kako padaju iz sivoga neba. Snig! Stvarno, ljudi, vanka je pada pravi pravcati snig. Ajme, ča smo bili sritni, ka da smo dobili tombolu na Svetoga Duju! I meštrovica je, bome, bila sritna. Zaboravila je i na pravi kut i na crtanje. Zapovidila nam je da naučimo na se svu robu s kojim smo došli u skulu pa smo tako dobro zakapotani izletili vanka.

Nismo se mogli nadiviti toj mekanoj bjelini koja je sipila na naše dlanove, lica, kape... s neba. Brzo smo se dali na posal. Skupljali smo snig koji je bija napada i pokušavali napraviti snjegovića. I grudali smo se, naravno. U jednome momentu Lara me zazvala, ja san se okrenila prema njoj i BUF! - Toma me pogodija grudon drito u facu. Astiiii! Ma nisan se mogla jiditi na njega, svi smo bili sritni i guštali ka nikad. Nisan se mogla jiditi, al vratiti san mu, bome, mogla. Napravila san grudu, lipu, veliku. Zazvala san ga, okrenija se. Itnila san grudu prema njemu, ali on se sageja i gruda ga je promašila. Promašila je Tomu, ma ni promašila meštrovicu. Pogodila je drito u facu! Sve jon se snig zavuka pod očale. Ajme meni, jedna ti san, ča san to napravila? Ma meštrovica se ni jidila, samo smo se nastavili grudati. Ubrzo smo svi bili mokri pa smo morali poč nazad u razred. Meštrovica nas je poslala doma da se prominimo i lipo uteplimo.

Koji dobar dan u skuli! Je smo guštali... Svi jedva čekamo novi snig dogodine.

*Lana Barić, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

KUPANJE NA ŽNJANU

Bilo je vruće lito. Mater me to jutro digla iz posteje i rekla da se gremo kupat na Žnjan, našu lipu splisku plažu. A poć na Žnjan kupat se, to van je meni nešto posebno. Jo ća san bila sritna!

Oprala san zube ća san brže mogla. Uletila san u sobu po bikini. Koji ću sad obuć, mislila san se. Oću li oni crveni oli ovi jubićasti? Ma koga briga koja je boja? Pari da će me iko gledat... važno je da se gre na Žnjan!

Brzo san zgrabila prvi bikini koji mi je bija pri ruci i dotrćala do auta ka pantera.

Kad smo stigli na Žnjan, lipo san skinila robu sa sebe, ostala u bikini i taman se spremala bacit u more kad me mater zazvala i naredila mi da se namažen kremon da ne izgorin. Ajme meni! Zalipetala mi je pet tona te kreme, tako mi se parilo. Da me dobro zaštititi. Bila san bila ka snjegović. Sva su dica okolo buljila u mene. Od srama san brzo uletila u more, da se sakrijen, da me više ne gledaju. Ronila san i ronila, od plićaka do bova i nazad i tako pet puta. Bila san ponosna na sebe, ali san se bila i umorila. Dobro bi mi doša jedan đelato da se bokun pokripin. Dotrćala san do matere i molila je da mi da kune za slajić. S dobivenin pinezima san otrćala do kafića i izabrala sebi kornet od ćikolate. Nesta je u sekund! Osta je samo kafeni trag oko mojih usta. Oprala san se u more i legla malo na šugaman sunćat se. I to mi je bija gušt.

Judi moji, na ovome Žnjanu je sve gušt! Poželila san da me sutra opet mater odvede na Žnjan.

*Anja Durdov, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lućac, Split*

DI JE AUTO?!

To van se, judi moji, dogodilo u ono vrime kad su mi pape i mater bili momak i cura, ludo zajubjeni. Bili su puno mladi pa su, ka i sva mladost, po noći izlazili vanka, a po danu radili.

Jednega jutra, mater se auton uputila na posal. Radila je u butigu di se prodaju borše i takujini. Kako je pape stalno gnjavija da čuva auto da jon ga ko ne ukrede, mater ga je to jutro bila zakjučala deboto tri puta, za svaku sigurnost!

A pape je bija veseljak i volija je zafrkavat mater. Tako je to jutro, dok je mater radila, primistija auto iza svoje kuće u Spinut i čeka kako će se dalje razvijat situacija.

U niko doba, mater je zgotovila posal. Krepana, došla je na parking i ostala zabezeknuta - nima auta! Ajme ča se pripala! Pape jon je reka da ga čuva ka oči u glavi, a sad ga nima. Da ga ni odnija pauk? Ma ne more bit, ni ga falila parkirat. Asti sto, a da ga ni ko ukreja? Bidna mater! Uvatile se za glavu i, ka prava ženska, počela plakat i skričat. Judi moji, da ste bili u blizini u ti moment, pukle bi van uši od njenoga naricanja: "Ajmeeee, ko će mu reć?"

Prolaznici su jon prišli i počeli je tišit i hrabrit da nazove papu. Ajme njoj, mislila je da će je, kad čuje ča se dogodilo, zadavit golin rukama. Ma isto je skupila snage i javila mu se. Ispripovidala mu je, onako zaplakana, ča se dogodilo. Očekivala je munje i grome s druge strane, ma je pape samo udrija u smij i reka da odma dolazi. Ništa jon ni bilo jasno.

Dok jon je prilazija, glumija je da je bisan ka pas, a u stvari se smija. Materi je isti čas sve postalo jasno. Asti, ča se najidila! Pocrvenila je ka grancigula. Deboto jon je para izlazila iz ušiju.

"Zapantit ćeš ti dobro ovi dan!" zapritila mu je.

I dandanas svi čekamo da mater vrati papi iston miron.

*Lara Pavela, 4. razred
Mentor: Nikica Sikirica
OŠ Lučac, Split*

Bepo Begović: Mačka, 2. razred OŠ Grohote

IGRE KROZ TRI GENERACIJE

Moji baka i djed u mladosti su se igrali pinceka i pala, piljaka, križaljke to jest školice i sakrive. Vjerojatno se pitate što je to pinceka i pala i piljaka. Pinceka i pala se igra tako da uzmete štapić kojega baciš u zrak i udaraš rukom tako da ne smije pasti i tko ima više udaraca on je pobjednik. Piljaka je igra gdje imaš pet okruglih kamenčića i napraviš krug od prstiju i onda kamenčiće ubacuješ u rupu ako pogriješiš ispadaš. Moji mama i tata u mladosti su se igrali laštika, sakrive, odbojke, glumili su školu, igrali se roditelja, nogometa... to su sve slične igre kao danas. Meni je mama također rekla da su se prije dječaci morali igrati ženske igre, a djevojčice muške igre. Sad djeca obično provode vrijeme na mobitelu, tabletu ili računalu. Naravno, igramo se i vani, ali sigurno manje nego naši roditelji ili djedovi i bake. Ja sam baš tužan što baš u moje vrijeme djeca većinu vremena provode na ekranima i internetu umjesto da izlaze i igraju se kao moji roditelji i bake i djedovi.

Marko Roso, 5. razred

Mentor: Gorana Babić

OŠ oca Petra Perice, Makarska

IGRE MOJE BAKE

Najviše volim slušati baku dok priča o prošlim vremenima, pogotovo kad priča kako su se igrale ona i njezine dvije sestre u Potpoletnici. Ja i baka udobno se smjestimo na krevetu u mojoj sobi i priča počinje. Baka priča s osmijehom i ponekim uzdahom: "Dica su se igrala i družila više nego danas kad je internet i mobitel dostupan svakom djetetu. U selu nismo imali ni kino, ni kazališta, ali smo zato imali maštu kojoj nije bilo granica. U cilom mistu bila je samo jedna lopta koju smo čuvali kao najveće blago. Bila je kožna i već otrcana, ali nama dicit najljipša. Najviše smo se igrali graničara i odbojke. Nacrtali bi krečom crte, jer nismo imali kredu. Kad bi se umorili sili bi na guvno u krug i bacali pijke. Znaš li što su pijci? To su okrugli kamenčići jedan se baca u zrak, a ostali vataju u šaku. Naučit ću te igru kad god poželiš. Skrivača smo se igrali do sumraka. Zvali smo je igra na kukalo. Bilo je mali milujni savršenih mista za sakrivanje - stabla i suhozidi, visoka trava i kokošinjci. Znaš li igru Care care govedare koliko je sati? To ću ti ispričati i pokazati sutra."

*Toni Ursić, 5. razred
Mentor: Gorana Babić
OŠ oca Petra Perice, Makarska*

POJTE GA JEDNA UBUCTE!

Evo jelna o mojen storen nonotu Jurotu koji je dško 104 godišća, na diku svojih 6 ćer i svih nos ča smo od njega pročedili.

U doba kal se moja mater, a njegova unuka udovala, svih pet sestor mojon je noni došlo pomoć, jer je to tako - jelna drugon, jelna za drugu poginut!

Potrefilo se da je te done, uz ostali posol, tribalo uredit slanutak. Valo ga je izvijot. I tako su se tih šest sestor nošle na dvoru i vijole slanutak i guštale jelna s drugon. Š njima i njihov stori otac, jer i on va da pomože di god može.

A mojon noni srce reste, jer su non inakje sve sestre udone vonka mista i nisu nikal sve skupa nego u vakima prigodima. Radila bi i ona bit malo š njima, poprovjat se i guštat.

Sela i ona sirota š njima na dvor i opremodu posol, sve u priči. Ma ni se nego pinku naslonila, a iz kuće čimavica, muž non, viče: "Katija mudonte!"

Skočila Katija - to je moja nona - ko oparena i brzo dodola svojon "umori" mudonte koje mu je već bila parićala s drugon robon na katridu. Trče nona, trče, ni nego sela da će vijot i čagod sa sestramin prozborit, a iz kuće: "Katija majica!" Skoči nona ko da je je grom pogodi i brzo dododo već parićonu dojnu majicu oven u ruke. Trče nona nose, ni se nego naslonila, a iz kuće ohlip vike: "Katija gaće!"

Opet isto, nona skoči ko oparena, dodo, onda opet nose, ne nasloni guzicu, a iz kuće sve po redu: "Katija kajiš!", iza tega: "Katija košuja!"...

I tako moja nona veće skokala nego sedila da bi dodovala u ruku linuju, nonotu Mirku, već pariçonu robu.

Tete obrću očima, beštmodu ispod glosa, ni nego iz kože da iskočidu!

A moj stori nono Juro sve muči, muči, ko da njegovega posla ni, vije slanutak i mučen promotro... promotro ča se dogojo.

U niko doba mu dogundilo po zavapi ćeramin: "Pojte ga jedna ubucte!"

*Ketrin Jerčić, 7. razred
Mentor: Maja Čapin
OŠ Pučišća, Pučišća*

ŠOLTANSKO LITO

Moja prva lita provela san na mome škoju Šolti. Još ka mala igrala san se prid kućon s rodicom.

Nije nan triba ni laptop ni mobitel. Uvik nan je bilo lipo i nikad se ne bi pokarale. Volile smo se sakrit od matere jer nismo tile na obid.

Tamo nema nikakvog prodajnog šoping centra, nego samo more, čakula i igra ispid kuće.

Nas dvi često gremo materi u spizu i usput bokun u knjižnicu. Knjižnica je lipo i uredna. Puna je skancija sa librima i uvik nađen čagod lipo za čitat.

Gušt nan je poč na more i skakat sa mula opet i opet, sve dok se ne umorimo. Onda gremo na sladoled. Kad se vratimo s mora gremo pod tuš i odma letimo vanka na role. Moja rodica i ja smo baš dobri kumpanji.

Prin smo stalno bile u dvoru, a sad gremo koji put u selo na sok. Tamo bude i bokun šušura.

Jedva čekam lito da skupa pojdemo u knjižnicu i skaćemo s mula.

Uvik nam je bilo lipo i uvik će nam bit.

Nina Borši Čizmić, 5. razred

Mentor: Domagoj Grgić

OŠ Pujanki, Split

Tonči Cecić: Proljeće, 7. razred OŠ Grohote

ČUDNI SUSID IVAN

Jooo, danas ću van ispričat priču o mojemu susidu Ivanu. On van ima dvi ćeri, jedna je čudna kako on, a jerbo je druga u skuli u Splitu pa mora bit fina.

Ova je čudna jerbo je sa dvanajst godišć vazela ocu motorin i vozila momke dok ju ni ćapala policija. Policija je zvala mat i oca, a oni su in rekli da ostane tamo s njima neka se nauči! Vidite vi kako taj Ivan odgaja. Ma je ona svatila šta više neće činit.

Moj van susid drži kokoše, kuneje, gude svega ima. I onda kad zatriba jaja znamo di poć. A on i njegova famija su jadno vridni. Gredu u drva, beru masline, skupjaju jaja i vade kempire. Ma znaju oni zafrajat u kominu pa se cilo susidstvo okupi, a Ivan nekad zna i zaplesat. Taj moj susid mi je za Božić pokloni jednega kuneja jerbo mater i otac nisu hotili kupovat beštije.

Sad ja iman svojega Luškoga ljubimca, a moran priznat da je Ivan moj najbolji susid neka je čudan, a najviše je čudan jer se jadno voli šalit pa nikad ne znaš jel govori istinu.

*Roko Dragojević, 5. razred
Mentor: Katarina Piveta Vidučić
OŠ Split 3, Split*

MUŠKO IGRA

Sestra me cili don nervirala i ni mi dola mira. Tila se igrat. Donila je bebe, robu i spizu za njih. Jo se nison ti tako igrat zato će son jo muško, a ona bi se tila igrat sa menom ko da son žensko.

Nisu mi droge ženske igre. Bokun su mi šempjaste. Di ću se jo muško igrat s bebom? Taman posla! Jo volin balun. Trčat za balunom i zabijat golove mi je najdraže. Volin i tunjom lovit ribu, igrat frenje, lovit se po rivi i utrkivat se s drugim berekinima.

Nismo se mogli dogovorit će ćemo se igrat i dobro smo se izderali jedan na drugoga i za vlose pogulili. Jušto je doša pape kad smo se pokarali i potukli. Uzea je kaiš i mene izlema, a ni zno ko je prvi poče, niti je zno da me sestra gnjovila i cilo vrime urcala. Pape ni nju istuko, a bome ona je kriva. Bi san jelož na nju. Ona uvik prođu lišo. Mater se taman vrotila iz butige i sestri kupila igračku, a meni ništa, ma niti ćikulotu.

Najidi son se i pobiga u kamaru. Bi son prižalostan i dišperan. Mater me ni badovala. Plako son i plako dok mater ni ulizla u kamaru. Rekla mi je da gremo u kino. Presto son plakot i lipo se uredi za kino. U kino son gušto i zaboravi na cili šušur i jid.

*Jakov Dragičević, 3. razred
Mentor: Alda Šlender
OŠ Supetar, Supetar*

ZOČ VOLIN UČIT

Mi imamo bokun šašavu meštrovicu. Voli se s nama smijati i učiti. Uvijek nan govori red i lavur. Kad dođen u skulu, cila buden sritna zato će znati da će me meštrovica nasmiјati.

Jedon don je počela lamatat nogami i pokazivati šene za se obroniti od nikoga. Umirali smo od smijaha. Sve je bilo dobro dok joj jedan postol ni odleti s noge. Prošao je jednoj moloj priko glove. Sva srića, jer da je udri dobro bi cmizdrila. Onda nan je bila rekla da gre popiti kafu vonka i da će nas some ostaviti. Začudili smo se tim besidima. Ma kakva kafa, a tribo s nami lavurat. Ni badovala će govorimo. Lipo je išla ča. Svi smo zamučali i gledali se će je ovo sad. Ni moguće da je nimo... Če ćemo sada činiti?

Počela se mrdot kvaka od vrot, a ona je ulizla unutra. Ajme, sitali smo se! Danas je don kada se judi varuju. Če smo se smijali! S smijanjem smo završili rabotu če smo imali napraviti. Kad nan je rekla da otvorimo bilježnicu iz matematike, umišto bilježnice smo otvorili konol za govorenje. Nasto je veli šušur, ma ni dugo trajo, jer se meštrovica ukipila. Ma niti riči ni rekla. Zamučali smo i mi. Jedon moli iša je do nje, taknu je i ona se počela smijati, a i mi za njon. Tako van se ona uvijek ukipi, ako činimo če nevajo. Ne voli vikati na nos. Na sat prirode učili smo o našem kraju i kako su stori judi pri živili. Zazvonilo je zvono za marendu, a niko se ni pomaka jer ga ni ču. Prošlo je neko vrijeme, a meštrovica se stala smijati. Niko ni zna če se smije. "Če vi ne mislite pojisti marendu?" - jovala se kroz smijeh. E tad je nasto veli šušur i svi smo s prišon izošli vonka.

Mogla bih van još puno tega isprovjati, ali ve nimon vrijeme, a ponestalo mi i riči. Barenko sa kapite zoč mi je gušt učiti i hoditi u skulu.

*Franka Guić, 3. razred
Mentor: Alda Šlender
OŠ Supetar, Supetar*

GLOVA PUNA ŠUŠURA

Vrotila son se iz skule, nison ni boršu skinula, a nono je odma poče brontulovat. Tiro me je da operen ruke i da izin fažol i manistru jer da moron malo krešit, da son nevojna. Ni mi do mrvu mira, a meni je bilo prišnije bokun stat posli skule i pusto besidi moje meštrovce. Stvori mi je veli šušur u glovi.

Evo i nona gre i ve s vrot pito svega i svačega, ma sve čega se sitila. Za koji minu imat ću još veći šušur. Pito ona će bilo u skuli, je me meštrovica čo pitala, jeson li izgubila takujin, jeson li izila marendu, da nison koji libar zaboravila, jeson li notala će mi je za doma učit, jeson li popila će mi je stavila domoći sok od amarene ili son ga izlila, jeson se s kojon prijatejicon korala, je nas časna zvola u crikvu radi pričesti... je ovo, je ono? E sa mi je glovo ko kaca puna šušura. A će mislite zoč ću imat još veći šušur? Zato će mi dohode pape i mater s lavura. Niko je zvoni na vrotu, a nono odma da hi gren otvorit, a ni izila nison. Kad son ih otvorila doboto son se afanala. Pape i mater su s vrotu počeli brontulovat. Sreli su meštrovicu po im je rekla da se u skuli somo okričen i da me ni briga za libre. Pape brontulo i brontulo, samo će mu jezik ni ispo.

Ma briga me će mi brontulodu. Jo hi ne slušon jer mi u glovi nima više mista. Puna, puna je šušura. Ne može stot ništa, ma niti jedna besida. Išla son u kamaru, popravila lancune na posteji, legla i naslonila glovu na kušin. Nison se ofendila niti son se tila kapricjat. Štufala son se svih njih. Če son tila? Tila son da kalmaju i da kapidu da son jo somo dite.

*Petra Martinić-Dragan, 3. razred
Mentor: Alda Šlender
OŠ Supetar, Supetar*

KOMEDIJE U NAŠ RAZRED

Mi smo van bokun išempjan i ludast razred. Šempre se smijemo i hihurimo.

Kada meštrovica reče da otvorimo libar, mi otvorimo justa i čakulomo. Ona se svaki put nasmije i reče da smo tribali somo otvorit libar, a justa držat zaklopjena.

Došli mi u skulu, a meštrovica smislila neku novu igru. Uvik tako smišja svega i svačega. Svi smo stali u kolo. Meštrovica je činila neke šempjarije sa nogami. Dizola ih je visoko u ariju. Ispa joj postol i leti priko cilega razreda i jednoj moloj skoro pa na glovu. Koji je to bi tejotar! Smijali smo se i smijali. Nismo mogli fermat. Čila skula nas je čula. A drugi don je bilo još boji. Za marendu smo ostali, nismo išli vonka. Ni meštrovica ni izošla iz razreda, a već je poče šušur. Dvi su nešto baratale oko stola od meštrovice. Bum! Razbile su cakleno zvono če non je tribalo za izvest neku fjabu. Pristrašile su se. Šušur, nemir i smijonje sve je bilo žešće. I evo ti je ulizla meštrovica. Svi su odma sili na svoje misto i zamučali. Čula je če se dogodilo. Ove dvi su se skužovale. Namisto da se jidi, nasmijala se, ali se isto bokun zamislila. Rekla non je da je boje da se njima ni ništa dogodilo. Ni je bilo briga za zvono. Neš ti cakleno zvon! Novo zvono može kupit u butigu, a učenike ne. Odahnuli smo i opeta se smijali.

Ni u sto godin ne bi van mogla opisati sve naše smišne storije če non se sve dogojo.

Moj razred je najsrnitiji na svitu. Volin hodit u skulu jer je naša meštrovica puno ludoriji. Jedva čekon koje će novitadi naša meštrovica još izmislit.

*Roza Roso, 3. razred
Mentor: Alda Šlender
OŠ Supetar, Supetar*

MAŠKE, NONO I JO

Moj nono i jo pasali smo jedon don u njegovu storu kuću u Supetar.

Čin smo došli, odma smo sinjali puno trove i korovi po vrtlu. Vazeli smo motike i kosire pa počeli kopat i čupat otu trovu. Sunce užeglo, pot sa čela se cidi.

Poslin malo vrimenta nono je išo parićat obid i ostavi ga na stol da se lodi. I ča ćeš ti vidit!

Jošćec smo niko vrime rodili, a ka' smo ogladnili ušli smo u kuću obidvot.

Na stol su bile dvi maške i iz teće ile. Nono se smijo i parla: "Gospu in ćaćinu, lupešku!"

Jo son i' izgno i viko: "Srom vas bilo, nikad višje nemojte krest tuje obide!"

Srića da nono jema dobre suside ča su non donili za obid juhu, lešo meso i šalšu o' pomidori.

Jošćec se smijemo kako su nas maške privarile.

Vaporon smo se vratili u Split.

Bila je oto partenca koju nika' neću zaudobit.

*Domagoj Vidović, 4. razred
Mentor: Jagoda Čopac
OŠ Trstenik, Split*

KAL GREN U POJE

Kal gren u poje sritan son i ne penson o nicemu, a da von recen provo, ni me ni briga. Seden na storu katridu, pomalo pijen sok i slušon kako štitice kantaju. U niku doba otac zavikne: "Homo lavurat!" Kad kavuron, duperon motiku, maškin, vile i grabje, a otac dupero sokiru, motornu pilu i traktor. Svome ocu son od velike pomoći, volin poč sa njin u poje jerbo se ćutin ol koristi. Nojdraže mi je kal tuko užeć grone ol maslinih. Otac ih užeže, a baka i jo ih vucemo bliži ognja. Kal ništo tuko gnjojit, vazmen kariolu i sa njon glumin da vozin traktor. Nojdraži plod iz poja mi je kapulica. Kal se lavur fini, onda ol gušta seden isprid kućice, napravin i izin sendvič. E, moje lipo poje, Borovo poje!

*Željko Blagojević, 6. razred
Mentor: Iva Živković
OŠ Vis, Vis*

Sadržaj

Toni Firizin: Mačka, 2. razred OŠ Grohote

OŠ Bol, Split

- 11 Osuda krnji, Nikolina Jovanović, 4.r.
12 Radost, Ana Maraš, 4.r.
13 Jubav je more, Lana Radočaj, 4.r.
14 Darovi jubavi, Anja Šušter, 4.r.
15 Mene zovu Roki Ve, Roko Vrgoč, 4.r.

OŠ don Lovre Katića, Solin

- 17 Pišćansko jutro, Sara Pletikosić, 7.r.
18 Pisma o muoru, Nina Vidan, 8.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 19 More, Tonći Cecić, 7.r.
20 Vali, Tonći Cecić, 7.r.

OŠ Jesenice, Dugi Rat

- 22 Kampanel moga mista, Lucijan Brničević, 7.r.
23 Na teraci, Karmena Jurin, 6.r.
25 Didov jubimac, Paola Ković, 7.r.
27 Bura bisni, Dora Skopljak, 6.r.
28 Didov kaić, Roko Tomić, 6.r.
29 Pusta kala, Renata Vuković, 8.r.
30 Maslina, Ante Zemunik, 6.r.

OŠ Lučac, Split

- 32 Bili brod, Lana Barić, 4.r.
33 Kad si zajubjena, Ivana Gudić, 4.r.

OŠ Plokite, Split

- 34 Lito, Vanda Kežić, 3. r.
35 Maslina, Marin Lušić, 3.r.
36 Bonaca u mojoj vali, Marin Lušić, 3.r.

OŠ Pučišća, Pučišća

- 38 Koza, Ketrin Jerčić, 7.r.

OŠ Pujanki, Split

- 40 Snig u mome mistu, Leona Akrap, 7.r.
- 41 Bura, Duje Jakšić, 5.r.
- 42 Dalmacija, Ivan Klarić, 6.r.
- 43 Štorija o vitrima, Stela Lončar, 7.r.
- 45 Lito, Luka Miletić, 5.r.
- 46 Skula, Tamara Rajić, 5. r.
- 47 Život je more, Stipan Roguljić, 5.r.

OŠ Trstenik, Split

- 49 Pramaliće puno koluri, Lana Bulić, 4.r.
- 50 Seke, Marija Čalušić, 2.r.
- 51 Zem'ja dida moga, Ava Mihovilović, 4.r.
- 52 Pramaliće nan dohodi, Anđela Nevistić, 4. r.

OŠ Vis, Vis

- 54 Peškarija, Luka Penić, 6.r.
- 55 Naš čovik, Tonka Matulić, 6.r.

Dječji Pričigin

OŠ Bol, Split

- 59 Bila san tužibaba, Nikolina Jovanović, 4.r.
60 Jubavna štorija bake Anke, Leona Težulat 4.r.

OŠ dr. Franje Tuđmana, Brela

- 62 Priča o vilama i konjima, Pavla Carević, 7.r.
63 Duh pokonjega učiteja, Paulina Filipović, 7.r.
64 Nevistina stina, Adrian Dujam Jakir, 6.r.
65 Priča o Šakanu, Marta Juričić, 6.r.
67 Ditinstvo na škoju, Lukrecia Šodan, 7.r.
68 Legenda o vjetru, Grgur Vrcić, 6.r.
70 Priča o potopjenon gradu Pelegrinu, Agata Zelić, 6.r.

OŠ Grohote, Grohote

- 72 Što se dogodi u Vegasu ostaje u Vegasu,
Tonći Cecić, 7.r.
73 Šolta nas dopala, Tončica Mravak, 3.r.

OŠ Jelsa, Jelsa

- 74 Bagaji, David Galić, 5.r.

OŠ Lučac, Split

- 75 Prvo školsko grudanje, Lana Barić, 4.r.
77 Kupanje na Žnjanu, Anja Durdov, 4.r.
78 Di je auto?!, Lara Pavela, 4.r.

OŠ Petra Perice, Makarska

- 80 Igre kroz tri generacije, Marko Roso, 5.r.
81 Igre moje bake, Toni Ursić, 5.r.

OŠ Pučišća, Pučišća

- 82 Pojte ga jedna ubucite!, Ketrin Jerčić, 7.r.

OŠ Pujanki, Split

- 84 Šoltansko lito, Nina Borši Čizmić, 5.r.

OŠ Split 3, Split

- 86 Čudni susid Ivan, Roko Dragojević, 5.r.

OŠ Supetar, Supetar

- 87 Muško igra, Jakov Dragičević, 3.r.
88 Zoč volin učit, Franka Guić, 3.r.
89 Glova puna šušura, Petra Martinić-Dragan, 3.r.
90 Komedije u naš razred, Roza Roso, 3.r.

OŠ Trstenik, Split

- 91 Maške, nono i ja, Domagoj Vidović, 4.r.

OŠ Vis, Vis

- 92 Kal gren u poje, Željko Blagojević, 6.r.

- 95 Sadržaj

Likovni radovi

Bepo Begović, 2.r., Luka Brižić, 2.r., Ella Buktenica, 2.r.,
Antonio Čulić, 2.r., Toni Firizin, 2.r., Marta Pavić, 2.r., Josipa
Blagaić, 5.r., Tonći Cecić, 7.r., Maja Firizin, 7.r.
Nikol Radić, 7. r., Jitka Tancikova, 7.r.,

Voditelj Likovne grupe: Bruna Ovčar

OŠ Grohote
Grohote, Šolta
2020

ISSN 1845-4852

